

ציברסקי בלהה

בת צבי ומינה. נולדה בי"ב באלול תרפ"ו (1926) בליוביץ שברוסיה. ב-1934 עלתה ארצה עם הוריה. הצטיינה בלימודיה בבית-הספר העממי בראשון-לציון ואחר-כך בגימנסיה "הרצליה" בתל-אביב, ובאותן השנים היתה פעילה בגדנ"ע בראשון-לציון. את שנת-השירות עשתה במסגרת הפלמ"ח בגרעין-הכשרה של ה"מכבי" ברמת-דויד. הכושר והמסירות לתפקיד הגיעו אצלה לשיא כשהשתתפה

במסע-ברגל בן 5 ימים בהרי הגליל והיתה בין המעטים והיחידה בין הבנות, שהחזיקה מעמד עד הסוף. כשהגרעין הלך להתישבות הלכה היא ללמוד מדעי-הרוח באוניברסיטה העברית. בדעתה היה לגמור את האוניברסיטה ולהשתלם בפדגוגיה ובפסיכולוגיה, כדי לשרת את צרכי העתיד בעבודה חינוכית לעזרת נוער עזוב, יתומים, נוער עולה, ובעבודה סוציאלית לנוער. כסטודנטית יצרה מזיגה מוצלחת של שקדנות בלימודים ובחורה עליזה ואוהבת חברה וריקודים, ורבים חיבבוה והוקירוה. באוניברסיטה כתבה כמה עבודות-מחקר על נוער עזוב ובימי החופשה יצאה לעבודה מעשית בענף פדגוגי-סוציאלי זה. נתחבבה על חניכיה ומכתבי-תודתם הפרימיטיביים בצורה ובתוכן היו לה כאותות-הצטיינות יקרי-ערך.

מיד אחרי פרוץ ההתקפות הערביות התיצבה לשירות המולדת ועבדה כאלחוטאית בחזית ימין-משה. כשהחמיר המצב בעיר העתיקה ביקשה לעבור שמה, אך מחוסר קשר נבצר ממנה להיכנס לתוכה. אז התנדבה לשירות קשר בדרך אל השפלה. שירתה במחצבת צובה שליד הקסטל והשתתפה בקרבות לכיבושו, לא רק בהגשת עזרה לפצועים כייאם גם בנשק. בעת הנסיגה מצובה, תוך כדי התקפות רבות, שנמשכו 5 ימים ללא הפוגה, על השיירה הנסוגה במכונית נהוגה בידי אדם שעבד זה ימים אחדים ללא אוכל ומנוחה, שוב לא יכול הנהג לשלוט בהגה עם הכניסה לירושלים. המכונית התהפכה לתוך הוואדי ובלהה הובאה לבית-החולים בין הפצועים קשה. גם שם היתה דאגתה נתונה לשלום חבריה והיתה מעודדת את הוריה שחשו לבקרה. מתה כעבור יומים, ביום כ"ט באדר ב' תש"ח (9.4.1948). היתה קבורה בסנהדריה בירושלים. ב-6.9.1951 הועברה להר-הרצל בירושלים.